

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci **žalobce: M. M.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.2.2015, č.j. 667/DS/2015, JID: 30293/2015/KUUK/Nech,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 25.2.2015, č.j. 667/DS/2015, JID: 30293/2015/KUUK/Nech, a rozhodnutí Městského úřadu Louny, odboru správního, oddělení přestupkového, ze dne 14.10.2014, sp.zn. MULN/7389/659/2014/OS-PD/KO, č.j. MULNCJ 75134/2014, **se pro vady řízení zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 25.2.2015, č.j. 667/DS/2015, JID: 30293/2015/KUUK/Nech, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny, odboru správního, oddělení přestupkového (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 14.10.2014 (rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 13.10.2014, ale k poštovní přepravě bylo předáno až dne 14.10.2014), sp.zn. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

MULN/7389/659/2014/OS-PD/KO, č.j. MULNCJ 75134/2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 6.11.2014 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že v rozporu s ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu řídil dne 2.7.2014 v čase 12:51 hod. na silnici č. I/7, na obchvatu obce Sulec ve směru od Loun na Prahu, osobní motorové vozidlo tov. zn. Škoda Octavia, r.z. „X“, přičemž překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec 60 km/hod. stanovenou dopravní značkou č. B 20a, když mu byla laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI naměřena rychlost 89 km/hod., resp. po zohlednění odchylky měření ± 3 km/hod. rychlost 86 km/hod. Za uvedené jednání byla žalobci podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a současně stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení v částce 1.000,- Kč.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nezákonné, neboť jmenovaný správní orgán nepředvolal zmocněnce žalobce k ústnímu jednání, nepoučil jej o právu seznámit se s podklady rozhodnutí, neoznámil mu vlastní meritorní rozhodnutí, ani jej nevyzval k doplnění odvolání.
3. V podání odporu proti příkazu požádal zmocněnec žalobce o doručování písemností na elektronickou adresu „X“, prvostupňový orgán ale písemnosti na tuto adresu nevypravoval. V této souvislosti žalobce navrhl, aby si soud od správního orgánu vyžádal originál datové zprávy, kterou měl údajně zmocněnci zaslat, za účelem vyhotovení znaleckého posudku z oboru IT – kybernetika, jímž by bylo prokázáno, že k vypravení takovéto písemnosti, ani jejímu doručení nedošlo. Kromě toho žalobce zastává též názor, že ani skutečnost, kdy by nepotvrdil přijetí jedné písemnosti, by automaticky nezakládala právo správního orgánu rezignovat na doručování dalších písemností na sdělenou elektronickou adresu, neboť nelze vyloučit momentální technikou chybu, jež nemusí ovlivňovat přenos dalších zpráv. V důsledku uvedeného žalobce dovozuje, že nebyly-li písemnosti vypravovány na jeho e-mailovou adresu, nemohl ani následný pokus o doručování na adresu trvalého pobytu vyvolat právní účinky spojené s fikcí doručení. V tomto kontextu žalobce odkázal na Závěr č. 86 ze zasedání Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 14.12.2009.
4. Konkrétně nebyl zmocněnec dle názoru žalobce předvolán zejména k ústnímu jednání, což je mimo jiné v rozporu s ust. § 74 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30.6.2017 (dále jen „přestupkový zákon“), a neměl se tedy možnost vyjádřit k prováděným důkazům a skutku jako takovému. Stejně tak nebyl poučen ani o právu vyjádřit se ve smyslu ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném do 31.12.2014 (dále jen „správní řád“), k podkladům rozhodnutí, čímž se správní orgán I. stupně dopustil (i dle judikatury zdejšího soudu) zásadní vady řízení. Zmocněnci pak nebylo doručeno ani meritorní rozhodnutí ve věci, v důsledku čehož došlo k poškození žalobce na jeho právu na dvojinstančnost řízení. Blanketní odvolání podal z procesní opatrnosti alespoň žalobce, rovněž zde nicméně nebyl jeho zmocněnec následně vyzván k doplnění podání prostřednictvím zvoleného způsobu doručování.
5. K otázkám vad v doručování se v napadeném rozhodnutí pokusil vyjádřit žalovaný, který argumentoval tím, že se ze strany zmocněnce žalobce jednalo o zneužití práva. Žalovaný však neprovedl ani subjektivní, ani objektivní hodnocení uvedené skutečnosti, nevysvětlil, v čem mělo zneužití spočívat, a proto žalobce považuje jeho tvrzení za neprokázané a nepravdivé. A to zejména s přihlédnutím k okolnosti, že jiné správní orgány zmocněnci na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

elektronickou adresu „X“ úspěšně doručují, jak jmenovaný dokládal několika potvrzeními, které připojil k žalobě.

6. V další námitce žalobce poukazoval na to, že nebyl ze strany žalovaného poučen o tom, která pověřená úřední osoba bude v jeho věci rozhodovat. Pokud by se totiž dozvěděl, že jí bude JUDr. S. K., vznesl by námitku podjatosti, neb jmenovaný úředník kandidoval ve volbách za Komunistickou stranu Čech a Moravy, přičemž naopak žalobce je členem Strany svobodných občanů, kdy mezi těmito politickými stranami panuje na Ústecku značné napětí a osobní animozita.
7. Konečně je dle žalobce nesrozumitelný i výrok prvoinstančního rozhodnutí pro vágnost specifikace místa údajného protiprávního jednání žalobce. Obchvat obce Sulec na komunikaci č. I/7 je totiž dlouhý několik kilometrů, přičemž nelze přesně specifikovat, kde začíná i končí. Takovéto vymezení tedy žalobce považuje za nedostatečné, když k obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud ve své judikatuře. Zároveň nebylo v řízení ani nikterak prokázáno, že by vozidlo žalobce bylo měřeno v úseku dopravního značení omezujícího nejvyšší dovolenou rychlost na 60 km/hod. V této souvislosti žalobce uvedl, že k jeho zastavení došlo v úseku, kde je dovoleno jet rychlostí 90 km/hod., přičemž ve správním spisu neexistuje žádný důkaz, který by takovéto tvrzení vyvracel.
8. S ohledem na uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadená rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k jednotlivým námitkám žalobce uvedl, že je považuje za nedůvodné. K otázce doručování konstatoval, že předvolání k ústnímu jednání zasílal správní orgán I. stupně žalobci na elektronickou adresu „X“ a dále poštou na adresu trvalého pobytu a adresu pro doručování. K doručení veškerých písemností, včetně rozhodnutí ve věci, došlo následně fikcí. Správní orgán tedy učinil veškeré možné kroky, aby účastníka a jeho zástupce o jednotlivých úkonech v řízení informoval, zmocněnec nicméně písemnosti ignoroval. Dle názoru žalovaného se tedy ze strany jmenovaného jedná toliko o cílenou obstrukci.
10. K námitce nepoučení o tom, kdo bude v odvolacím řízení vystupovat jako oprávněná úřední osoba, žalovaný odkázal na ust. § 15 odst. 4 správního řádu, kde se stanoví, že k poskytnutí této informace přistoupí správní orgán toliko na požádání účastníka. Jinak ale žalovaný považuje uvedenou námitku za zcela absurdní a vedenou toliko snahou o komplikování řízení, neboť žalobce se snaží do správního řízení vnášet jakýsi politický podtext, který s danou věcí nesouvisí. Správní orgán nemá oprávnění, ani povinnost zjišťovat informace o politické příslušnosti účastníků, je to naopak žalobce, kdo tato fakta cíleně vyhledává, aby je následně mohl zneužít ve svých spekulativních závěrech.
11. Obdobně je žalovaný též přesvědčen o tom, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je jednoznačně srozumitelný. Odkaz žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu považuje v daném případě na nepřiléhavý, neboť se týkala diametrálně odlišných okolností, než v posuzovaném případě. Nadto se žalovaný otázkou vymezení místa skutku zabýval v odůvodnění svého rozhodnutí, když není zřejmé, jaké přesnější vymezení místa měření měli policisté uvést, pakliže se jedná o rychlostní komunikaci, která jmenovanou obec Sulec toliko míjí a nejsou na ní uváděny kilometrovníky. Žalobce byl ostatně na místě přestupku zastaven (v této souvislosti jsou v úředním záznamu uvedeny i GPS souřadnice) a seznámen se svým protiprávním jednáním. Pokud tedy měl pochybnosti o tom, zda je na měřeném úseku komunikace nejvyšší dovolená rychlost skutečně upravena pomocí dopravní značky, mohl uvedenou námitku uplatnit již ve vyjádření do oznámení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přestupku. To však neučinil a námitky vznáší poprvé až v žalobě. Takovouto obranu tedy žalovaný považuje za ryze účelovou.

12. Žalovaný uzavřel, že se s otázkami týkajícími se měření rychlosti vozidla žalobce v odůvodnění svého rozhodnutí řádně vypořádal, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
13. Právní zástupce žalobce se bez omluvy i přes řádné obeslání k jednání soudu nedostavil.
14. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na písemné vyjádření k podané žalobě. Zdůraznila, že oprávněná úřední osoba byla v rámci správního řízení řádně stanovena a tato skutečnost byla zachycena ve správním spise. Žalobce v průběhu správního řízení o sdělení totožnosti úřední osoby nepožádal. Zdůraznila, že tato skutečnost, se sděluje účastníkům řízení jen na základě jejich žádosti.
15. Soud při jednání provedl z vlastní iniciativy důkaz ověření místa spáchání přestupku dle souřadnic uvedených v úředním záznamu Policie ČR. Pro převod souřadnic ze systému S-JTSK do GPS souřadnic lze použít např. program WGS84 stažitelný na <http://www.geospeleos.com/Mapovani/WGS84toSJTSK/Wgs84.exe>. Soud při jednání využil aplikace Českého úřadu zeměměřického a katastrálního „Nahlížení do katastru“, kde v rámci zobrazení přehledové mapy zadal hledání pomocí souřadnic S-JTSK a následně zobrazil souřadnice nalezeného bodu v souřadnicích GPS. Souřadnice GPS následně soud vložil na webové aplikaci serveru Mapy.cz – nástroj Hledání. Pro zobrazení reálného pohledu na danou komunikaci pak zvolil soud nástroj Panorama. Po konverzi souřadnic X 776678, Y 1014004 z formátu S-JTSK do formátu WGS84 zjistil, že tyto uvedené v úředním záznamu ze dne 2.7.2014 odpovídají souřadnicím N 50,30315° a E 13,89475°. Po jejich zadání do mapového serveru Mapy.cz bylo zjištěno, v jaké lokalitě mělo dojít k měření vozidla žalobce. Místo se nalézá na silnici č. I/7 na obchvatu obce Sulec ve směru od Loun na Prahu, přičemž při zobrazení reálného pohledu na komunikaci pomocí nástroje Panorama byl soud nucen konstatovat, že souřadnice odkazují ještě před dopravní značku B 20a omezující nejvyšší dovolenou rychlost na 60 km/hod.
16. Pověřená pracovnice žalovaného k provedenému dokazování uvedla, že souřadnice uvedené v úředním záznamu dle jejího názoru označují začátek úseku, ve kterém byla dopravní značkou omezena rychlost na 60 km/h. V úředním záznamu je dle jejího názoru tento údaj uveden, aby bylo patrné, od kterého místa je již rychlost omezena. Dále zdůraznila, že námitka spočívající v tom, že žalobce se nenacházel na úseku s omezenou rychlostí, byla vznesena až v rámci podané správní žaloby a ve správním řízení byl žalobce zcela pasivní. Tuto námitku považovala pověřená pracovnice za zcela účelovou. Poukázala na skutečnost, že žalobce zastupuje právní zástupce, který často obdobné účelové námitky vznáší prvně až v rámci řízení před správními soudy.
17. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

18. Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
19. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 3.7.2014 bylo správnímu orgánu I. stupně ze strany Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, územního odboru Louny, dopravního inspektorátu, oznámeno podezření na spáchání přestupku, jehož se měl dopustit žalobce shora vymezeným jednáním. Součástí oznámení byl mimo jiné i úřední záznam ze dne 2.7.2014 zachycující průběh projednávání přestupku, záznam z měření silničním rychloměrem ze dne 2.7.2014 a fotografická dokumentace žalobcova vozidla. V úředním záznamu bylo místo měření vymezeno jako „u obce Sulec na sil. I/7 ze směru od obce Louny na obec Praha“ a dále prostřednictvím souřadnic „X 776678, Y 1014004“, v záznamu z měřicího zařízení pak jako „obchvat Sulce 1/7“.
20. Proti příkazu správního orgánu I. stupně ze dne 8.7.2014 podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce, pana P. K., bytem „X“, odpor ze dne 14.7.2014. V něm zmocněnec současně správní orgán požádal o doručování veškerých písemností na elektronickou adresu „X“.
21. Dne 5.8.2014 zaslal správní orgán I. stupně zmocněnci žalobce na adresu „X“ předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 16.9.2014, jehož součástí bylo mimo jiné i poučení, že na konci ústního jednání bude účastníku podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost se seznámit s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Elektronická zpráva s příloženým předvoláním se však z uvedené e-mailové adresy vrátila jako nedoručitelná s chybovou hláškou: Zpráva nedošla některým zamýšleným příjemcům. Tito příjemci nebyli zastiženi: „X“. Požadovaná operace se nezdařila“. Z tohoto důvodu správní orgán doručoval předvolání i poštou, a to jednak přímo žalobci na adresu jeho trvalého pobytu, jednak na adresu trvalého pobytu a adresu pro doručování „X“, patřící zmocněnci žalobce. Jak žalobci, tak jeho zmocněnci byla zásilka po uplynutí zákonné úložní lhůty doručena fikcí.
22. Ústního jednání se žalobce ani jeho zmocněnec bez omluvy nezúčastnili. Při něm správní orgán I. stupně provedl dokazování záznamem z měřicího zařízení ze dne 2.7.2014, fotografickou dokumentací, ověřovacím listem rychloměru, osvědčením příslušného policisty o proškolení s jeho obsluhou a výpisem z evidenční karty řidiče žalobce. Kromě toho jako podklady pro rozhodnutí ve věci užil i oznámení Policie České republiky o podezření ze spáchání přestupku ze dne 3.7.2014 a úřední záznam o průběhu šetření přestupku ze dne 2.7.2014.
23. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 13.10.2014 byl žalobce uznán vinným z přestupku vymezeného shora. Místo skutku v něm správní orgán ve výrokové části vymezil jako „na obchvatu obce Sulec na silnici I. třídy č. 7 ve směru od Loun na Prahu [...] překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec 60 km/hod. stanovenou dopravní značkou č. B 20a“. Rozhodnutí doručoval žalobci poštou na adresu jeho trvalého pobytu a jeho zmocněnci na adresu trvalého pobytu a dále na adresu pro doručování. Jak žalobci, tak jeho zmocněnci byla zásilka po uplynutí zákonné úložní lhůty doručena fikcí.
24. Dne 31.10.2014 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání žalobce do meritorního rozhodnutí. Dne 5.11.2014 proto správní orgán jmenovaného vyzval Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k odstranění vad podání, výzvu doručoval žalobci poštou na adresu jeho trvalého pobytu a jeho zmocněnci na adresu trvalého pobytu a dále na adresu pro doručování. Jak žalobci, tak jeho zmocněnci byla zásilka po uplynutí zákonné úložní lhůty doručena fikcí. Odvolání nebylo ve stanovené lhůtě doplněno.

25. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím vydaným prostřednictvím JUDr. et Mgr. S. K., vedoucího oddělení dopravně správních agend, dne 25.2.2015 tak, jak bylo uvedeno shora. O tom, kdo bude v daném případě ve věci oprávněn rozhodnout jako úřední osoba, byl učiněn zápis do správního spisu formou razítka na p.v. listiny na č.l. 31 týkající se předložení odvolání ze strany správního orgánu I. stupně žalovanému. V uvedeném smyslu byl touto osobou určen JUDr. et Mgr. S. K. v plném rozsahu a J. N. a v ostatních procesních úkonech, vyjma rozhodnutí ve věci.
26. Soud se nejprve zabýval námitkou týkající se doručování písemností v rámci správního řízení před správním orgánem I. stupně.
27. Dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu platí, že nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.
28. Dle odst. 9 citovaného ustanovení platí, že pokud nebylo možno doručit písemnost doručovanou na elektronickou adresu adresáta podle odstavce 3 nebo 8, protože se datová zpráva vrátila jako nedoručitelná, učiní správní orgán neprodleně další pokus o její doručení; bude-li další pokus o doručení neúspěšný, doručí písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.
29. Dle ust. § 20 odst. 1 správního řádu se písemnost doručuje fyzické osobě na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.
30. Dle ust. § 23 odst. 1, odst. 3 písm. b) správního řádu platí, že nebyl-li v případě doručování podle ust. § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle ust. § 20, písemnost se uloží u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím.
31. Dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu platí, že jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.
32. Z citovaného ust. § 19 odst. 3 správního řádu vyplývá, že účastník správního řízení je oprávněn sdělit správnímu orgánu elektronickou adresu, na kterou chce, aby mu byly doručovány písemnosti. Správní orgán takovémuto požadavku vyhoví, není-li to v rozporu se zákonem či povahou věci. V případě zasílání písemností elektronickou cestou však mohou v důsledku technických problémů nastat okolnosti, pro které je není možné na elektronickou adresu doručit. V takové situaci má správní orgán podle ust. § 19 odst. 9 správního řádu povinnost pokusit se alespoň ještě jednou provést pokus o doručení –

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nezdaří-li se ani ten, doručuje ostatními způsoby upravenými ve správním řádu, jako by účastník či jeho zástupce o elektronické doručení nepožádali.

33. Primárním úkolem správních orgánů v oblasti doručování totiž je, aby se účastník měl možnost se zasílanými písemnostmi prokazatelně seznámit. Doručování na účastníkem či jeho zmocněncem sdělenou elektronickou adresu přitom může v některých případech usnadnit vzájemnou komunikaci. Jak nicméně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15.9.2015, č.j. 8 As 57/2015-46 (dostupném na www.nssoud.cz), v takovém případě „[ú]častník řízení nese zodpovědnost za zvolený způsob komunikace se správním orgánem a musí akceptovat rozdíly, které jsou spojeny s jednotlivými druhy komunikačních prostředků (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.7.2008, č.j. 8 Afs 55/2008-70, nebo usnesení ze dne 9.8.2012, č.j. 9 As 100/2012-29). E-mailová komunikace je přitom charakteristická neprůkazností a nedostatkem garance dojití zaslaných zpráv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu 16.7.2015, č.j. 9 As 261/2014-44). Účastník řízení, který požádal o doručování na elektronickou adresu podle § 19 odst. 3 správního řádu, proto musí počítat s rizikem nedojití datových zpráv a musí být připraven přijímat případně i písemnosti doručované poštou ve smyslu § 19 odst. 8 a 9 správního řádu.“ Z toho plyne, že povinnost doručovat na elektronickou adresu není možno považovat za bezvýhradnou, ale pouze za v některých případech rychlejší způsob komunikace, jež nicméně nevylučuje užití i jiných způsobů doručování písemností.
34. V daném případě ze správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně odeslal předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 16.9.2014 na elektronickou adresu zmocněnce žalobce „X“. Poté, co se mu však zpráva vrátila jako nedoručitelná, již pokus o doručování nezopakoval, a namísto toho nadále doručoval poštou, a to na adresu zmocněnce pro doručování, dále na adresu jeho trvalého pobytu a rovněž na adresu trvalého pobytu žalobce. Takovýto postup nicméně soud hodnotí jako nesprávný, neboť správní orgán I. stupně měl před doručováním poštou učinit minimálně ještě jeden pokus o doručení na elektronickou adresu zmocněnce a teprve po opětovném neúspěšném pokusu mohl ve smyslu ust. § 19 odst. 9 správního řádu přistoupit k doručování tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Podstatná pro právě přezkoumávanou věc je i skutečnost, že z chybové hlášky, dle níž zpráva nedošla některým zamýšleným příjemcům, neboť ti nebyli zastiženi a požadovaná operace se nezdařila, není možné dovodit, zda chyba nastala na straně odesílatele, tj. správního orgánu I. stupně (k tomu mohlo dojít zejména proto, že zmocněnec záměrně užil nestandardní formát e-mailové schránky obsahující diakritiku) či příjemce – zmocněnce žalobce. V případě prvním již obdobnou situaci řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24.7.2015, č.j. 8 As 55/2015-26 (dostupném na www.nssoud.cz), v němž deklaroval, že: „Povinnost správního orgánu doručovat na elektronickou adresu sdělenou účastníkem dle § 19 odst. 3 správního řádu není absolutní. Jestliže písemnost nelze z objektivních technických důvodů, které zjevně nejsou dočasného či nahodilého charakteru, vůbec odeslat [...], je možné doručit písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8, 9 správního řádu). Uvedené nezbavuje správní orgán povinnosti vést správní spis způsobem, z něhož budou jasně seznatelné důvody, pro něž nebylo možno písemnost odeslat.“
35. K takto jednoznačnému závěru však soud v daném případě přistoupit nemůže, proto musí opět zopakovat, že správní orgán I. stupně měl po prvotním neúspěšném doručení učinit pokus o zaslání předvolání k ústnímu jednání na e-mailovou adresu zmocněnce alespoň ještě jednou, zvláště nemohlo-li mu být známo, zda se technické obtíže vyskytují na straně Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jeho či na straně obecného zmocněnce, a zda jsou trvalého či jen dočasného charakteru. V opačném případě lze jeho postup hodnotit jako rozporný s ust. § 19 odst. 9 správního řádu, a to bez ohledu na to, zda – jak dovozoval žalovaný – bylo sdělení nestandardní adresy s diakritikou obstrukční taktikou zmocněnce žalobce, či nikoliv. Ne každá vada řízení však způsobuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, soud tedy musel zejména posoudit, zda neprovedením opakovaného doručování na elektronickou adresu mohlo dojít k dotčení žalobcových práv.

36. Předvolání k ústnímu jednání doručoval správní orgán I. stupně krom elektronické cesty rovněž prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Jmenované předvolání bylo zmocněnci žalobce postupem dle ust. § 20 odst. 1 správního řádu doručováno na adresu pro doručování a dále patrně z procesní opatrnosti i na adresy jeho trvalého pobytu a adresu trvalého pobytu žalobce (byť posledně jmenované není podle ust. § 34 odst. 2 správního řádu obecně schopno vyvolávat některé procesní účinky). Protože nebyl zmocněnec na žádné z daných adres zastižen, došlo k uložení zásilky u provozovatele poštovních služeb a po uplynutí lhůty 10 dní pak ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu i k jejímu doručení fikcí. Lze proto uzavřít, že zmocněnec žalobce (a analogicky v daném případě i žalobce) byl řádně k ústnímu jednání nařízenému na den 16.9.2014 předvolán. Svou neúčastí, resp. absencí jakékoliv omluvy, se zkrátil na svých právech stanovených v daném případě především v ust. § 74 přestupkového zákona z vlastní vůle, a správní orgán I. stupně proto mohl provést ústní jednání i bez jeho přítomnosti. V uvedeném postupu tedy soud pochybení prvostupňového orgánu neshledal.
37. Se shora uvedeným názorem soudu souvisí i otázka doručování dalších písemností v rámci přestupkového řízení. Než se k ní však soud vyjádří, je třeba se vypořádat s názorem žalobce, dle něž nepotvrzení přijetí jedné písemnosti doručované na elektronickou adresu automaticky nezakládá právo správního orgánu rezignovat na doručování dalších písemností uvedeným způsobem. Jak již bylo nicméně naznačeno výše, v tomto názoru se žalobce mylí. Ačkoliv správní orgán I. stupně pochybil v nutnosti pokus o doručení e-mailem zopakovat, ve zbývajících částech již postupoval zcela v souladu s ust. § 19 odst. 9 správního řádu, dle kterého je-li pokus o doručení neúspěšný, doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Prvostupňový orgán měl patrně za to, že do zmocněncem žalobce uvedené e-mailové schránky nelze vůbec doručovat, proto již následující písemnosti elektronickou cestou vůbec nezasílal a k doručování nadále užíval výhradně postupu stanoveném v ust. § 20 odst. 1 správního řádu. Takovýto postup (pokud se týče samotné rezignace na doručování dalších písemností) soud považuje za souladný se správným řádem, proto námitku žalobce v tomto smyslu hodnotí jako nedůvodnou.
38. V kontextu uvedeného je tudíž možné i ostatní v řízení zasílané písemnosti – tj. zejména samotné meritorní prvoinstanční rozhodnutí ze dne 13.10.2014 či výzvu k doplnění vad odvolání ze dne 5.11.2014, u nichž došlo rovněž k zasílání poštou, následnému uložení u provozovatele poštovních služeb a v neposlední řadě k doručení fikcí po uplynutí úložní doby – považovat za řádně doručené. Neuplatní se proto žalobcem odkazovaný Závěr č. 86 ze zasedání Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 14.12.2009, neboť v daném případě bylo doručováno v souladu s procesními předpisy a jde jen k tíži žalobce, že na doručované písemnosti nikterak nereagoval. Námitky žalobce týkající se doručování jsou proto zcela nedůvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

39. V kontextu uvedeného již soud pro nadbytečnost neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz originálem datové zprávy správního orgánu I. stupně za účelem vyhotovení znaleckého posudku z oboru IT – kybernetika, neboť jak již bylo uvedeno v příslušné námitce, soud dospěl k závěru, že bez ohledu na to, zda byla v případě předvolání k ústnímu jednání zpráva zmocněnci žalobce skutečně poprvé doručována prostřednictvím elektronické komunikace, či nikoliv, se správní orgán pochybení nepochybně dopustil – to nicméně nemělo ve výsledku na zákonnost jeho rozhodnutí vliv. Obdobně jsou nerelevantní i jím doložené zprávy prokazující, že jiné správní orgány na zmocněncem zvolenou elektronickou adresu bez obtíží doručují.
40. V další námitce žalobce poukazoval na to, že nebyl ze strany správního orgánu I. stupně poučen o právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí.
41. Dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
42. Jak vyplynulo ze správního spisu, poučení o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu bylo žalobci správním orgánem I. stupně sděleno v předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 16.9.2014. Smyslem citovaného ustanovení je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis doplňován o další důkazní prostředky (srov. v této souvislosti rozsudek ze dne 26.2.2010, č.j. 8 Afs 21/2009-243, dostupný na www.nssoud.cz). Specifikum řízení o přestupku spočívá v tom, že je vždy třeba nařídit jednání (již citované ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Při něm se provádí dokazování, obviněný z přestupku má právo vyjádřit se k důkazům, ke skutečnostem, jež se mu kladou za vinu, seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. Realizace práv upravených v ust. § 36 odst. 3 správního řádu (potažmo obdobně ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích) se tak pravidelně odehrává buď ještě před konáním ústního jednání, nebo v jeho průběhu. Jakmile je přestupek při ústním jednání v dostatečném rozsahu projednán, vydá správní orgán rozhodnutí ve věci.
43. Jak soud ověřil ve správním spise, součástí předvolání adresovaného žalobci i jeho zmocněnci bylo poučení, že při ústním jednání má účastník možnost realizovat svá práva podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Bylo proto pouze na jmenovaných, zda se na jednání dostaví a svých práv využijí – to, že tak neučinili, není pochybením správního orgánu. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.4.2016, č.j. 9 As 7/2016-22 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž jmenovaný soud dospěl k závěru, že: „[b]yť k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo znovu po provedeném jednání, tj. po formálním ukončení shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Vzhledem k tomu, že městský úřad po skončení jednání další podklady do spisu nedoplňoval, účel § 36 odst. 3 správního řádu byl naplněn.“ K obdobné situaci přitom došlo i zde – správní orgán I. stupně již při ústním jednání toliko rekapituloval, resp. prováděl dokazování listinami založenými ve spise, s nimiž se měl žalobce možnost seznámit buď přímo při jednání či kdykoliv předtím v rámci svého práva na nahlížení do spisu. Další důkazy již nebyly při jednání doplňovány, proto žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nebylo třeba opětovně poučovat o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, jestliže mu poučení o tom správní orgán poskytl v rámci předvolání. I tato námitka je tudíž nedůvodná.

44. Dále soud hodnotil námitku absence poučení žalobce o tom, která oprávněná úřední osoba bude ve věci jeho odvolání rozhodovat.
45. Dle ust. § 14 odst. 1 správního řádu je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
46. Dle odst. 2 citovaného ustanovení může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.
47. Dle ust. § 15 odst. 4 věty první správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje.
48. Již jen z citovaného ust. § 15 odst. 4 věty první správního řádu je zřejmé, že žalovaný nebyl povinen žalobce informovat o tom, kdo o jeho odvolání bude rozhodovat jako oprávněná úřední osoba – takováto povinnost by mu svědčila pouze tehdy, pakliže by o to žalobce výslovně požádal, což ale v daném případě neučinil. V tomto smyslu je tedy námitka nedůvodná. Ale i v opačném případě by soud musel dospět k závěru, že ji jmenovaný neuplatnil bez zbytečného odkladu, jak mu stanoví ust. § 14 odst. 2 věta druhá správního řádu. Žalobci totiž nic nebránilo v tom, požádat o sdělení totožnosti oprávněné úřední osoby, potažmo nahlédnout do správního spisu, kde byl v tomto smyslu proveden záznam, před tím, než žalovaný ve věci jeho odvolání rozhodne. V návaznosti na to pak mohl námitku podjatosti bezodkladně uplatnit, což ale neučinil. V neposlední řadě pak má soud nad rámec posuzovaného i za to, že takto koncipovanou námitku podjatosti by bylo třeba vyhodnotit jako nedůvodnou i proto, že tvrzení žalobce o tom, že mezi politickými subjekty, jejichž členy jsou na jedné straně on a na druhé straně osoba JUDr. S. K., existuje určitá forma rivality, byla uváděna toliko v obecné rovině, aniž by došlo k jakékoliv konkretizaci, zda se tvrzeného nepřátelského jednání dopouští přímo JUDr. K. proti žalobci a v čem toto jeho jednání spočívá. V opačném případě totiž není možné obecný konkurenční vztah mezi politickými stranami považovat za důvod podjatosti oprávněné úřední osoby pro poměr k účastníkovi řízení.
49. Závěrem se soud zabýval námitkami, v nichž žalobce rozporoval dostatečné prokázání spáchání skutku správními orgány v rámci přestupkového řízení a dále nedostatečné vymezení místa skutku ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí.
50. Dle ust. § 50 odst. 1 správního řádu mohou být podklady pro vydání rozhodnutí zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.
51. Dle ust. § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

52. Dle ust. § 68 odst. 3 věty první správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
53. Jak soud zjistil ze správního spisu, správní orgán I. stupně v rámci šetření přestupku žalobce vycházel zejména z listin předloženým mu ze strany Policie České republiky, jež realizovala samotné měření rychlosti vozidla žalobce a jmenovaného rovněž po zastavení na místě ztotožnila. Za tímto účelem provedl správní orgán při ústním jednání konaném dne 16.9.2014 dokazování záznamem z měřicího zařízení ze dne 2.7.2014, fotografickou dokumentací, ověřovacím listem rychloměru, osvědčením příslušného policisty o proškolení s jeho obsluhou a výpisem z evidenční karty řidiče žalobce, a dále užil jako podklady pro rozhodnutí ve věci i oznámení Policie České republiky o podezření ze spáchání přestupku ze dne 3.7.2014 a úřední záznam o průběhu šetření přestupku ze dne 2.7.2014. Na tomto místě soud ke dvěma posledně zmíněným listinám uvádí, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze úřední záznam či oznámení o přestupku použít jako rozhodující důkaz. Např. v rozsudku ze dne 22.1.2009, č.j. 1 As 96/2008-115 (dostupném na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud vysvětlil, v přestupkovém řízení platí, že obsahem úředního záznamu je pouze jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Ačkoliv tedy správní orgán může při svém rozhodování vzít informace obsažené v úředním záznamu či oznámení o přestupku do úvahy pro jisté podpůrné dokreslení situace, jako rozhodující důkazy tyto dokumenty ze své povahy postačovat nemohou.
54. V daném případě vycházel správní orgán I. stupně zejména ze záznamu z rychloměru, na němž je uvedeno jednak místo skutku jako „Obchvat Sulce 1/7“, jednak i naměřená rychlost 89 km/hod. a registrační značka žalobcova vozu, včetně fotografie s vyznačeným záměrným křížem. Za situace, kdy žalobce ve správním řízení žádné námitky proti tomuto důkazu neuplatnil, by v kombinaci s úředním záznamem ze dne 2.7.2014 sloužícího k již zmíněnému dokreslení situace poskytovaly obě uvedené listiny obecně uspokojivé množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům stanoveným v ust. § 3 správního řádu – tj. povinnosti zjistit stav věci, tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. V daném případě však – a zde dochází k prolnutí námitky nedostatečného dokazování i s námitkou týkající se vymezení místa skutku ve výrokové části rozhodnutí, které se bude soud věnovat dále – měl správní orgán I. stupně z úředního záznamu zjistit, že v něm uváděné souřadnice ve formátu S-JTSK odpovídající, jak soud zjistil v rámci řízení o žalobě, souřadnicím N 50,30315° a E 13,89475°, tedy formátu WGS84, odkazují vztaheno na obchvat obce Sulec, silnici č. I/7, ještě před dopravní značkou B 20a omezující nejvyšší dovolenou rychlost na 60 km/hod. Při zohlednění možné odchylky přesnosti GPS tak není možné jednoznačně určit, zda k měření rychlosti žalobcova vozidla došlo ještě před touto dopravní značkou, či až za ní.
55. Po zjištění uvedené skutečnosti měl proto správní orgán I. stupně provést další dokazování, např. výslechem policistů, za účelem ujasnění, kde přesně ke spáchání přestupku žalobcem, resp. ke měření rychlosti jeho vozidla, skutečně došlo, neboť úřední záznam, ani v řízení provedené důkazy, tuto informaci v dostatečné podobě neposkytovaly. Exaktní lokace

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

měření přitom byla v daném případě nezbytná, neboť pakliže by k němu došlo ještě před dopravní značkou B 20a, žalobce by se přestupku ve skutečnosti nedopustil. Jmenovanému lze tudíž dát za pravdu, že ve správním řízení nebyla jeho vina řádně prokázána, resp. byla založena na nedostatečných důkazech, což značí vadu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán I. stupně za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Toho si měl být jmenovaný orgán vědom, své povinnosti vyplývající ze správního řádu a přestupkového zákona ale řádně nedostál.

56. K poukazu pověřené pracovnice žalovaného, že námitka týkající se zpochybnění místa měření byla uplatněna až v rámci správní žaloby, soud poukazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2.5.2017, č.j. 10 As 24/2015-71, ve kterém dospěl rozšířený senát k závěru, že skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřípustné. Dále rozšířený senát v uvedeném rozhodnutí konstatoval, že v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu. S ohledem na výše uvedené závěry rozšířeného senátu přistoupil soud k výše popsanému dokazování v rámci jednání soudu.
57. Přestože již jen uvedené pochybení postačuje pro zrušení napadených rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně, soud se musel dále vyjádřit i k další námitce žalobce, v níž jmenovaný poukazoval na nedostatečně vymezené místo skutku ve výrokové části prvoinstančního rozhodnutí.
58. Dle ust. § 77 přestupkového zákona musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
59. Jedním z nejdůležitějších požadavků na přesné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby konkrétní protiprávní jednání nebylo možno zaměnit s jiným. V rozhodnutí, jímž je ukládána sankce za přestupek je proto nezbytné postavit najisto, kterého konkrétního jednání se měl subjekt dopustit – zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, vyloučení překážky věci rozhodnuté aj. To lze zajistit toliko dostatečnou konkretizací jednotlivých údajů, jež skutek charakterizují. Jen výroková část rozhodnutí je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci, pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, jaká povinnost byla porušena, resp. jaká sankce za ni byla uložena, a toliko výrok rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

může být v konečném důsledku vynucen správní exekucí (srov. v této souvislosti např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2005, č.j. 3 Ads 21/2004-55, dostupný na www.nssoud.cz).

60. V daném případě bylo místo skutku ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí vymezeno údajem: „na obchvatu obce Sulec na silnici I. třídy č. 7 ve směru od Loun na Prahu [...] překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec 60 km/hod. stanovenou dopravní značkou č. B 20a“ V této souvislosti lze konstatovat, že obdobný případ popisu místa protiprávního jednání již řešil nejen zdejší soud (srov. jím vedené řízení pod sp.zn. 75 A 23/2014 či sp.zn. 78 A 21/2014), ale i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 23.11.2010, č.j. 4 As 28/2010-56, rozsudku ze dne 10.12.2014, č.j. 9 As 80/2014-37, či rozsudku ze dne 8.1.2015, č.j. 9 As 214/2014-48 (vše dostupné na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku ze dne 23.11.2010, č.j. 4 As 28/2010-56, přitom z pohledu dostatečné určitosti vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí neobstálo toto určení: „na silnici I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek-Místek“, z něhož Nejvyšší správní soud dovodil, že neumožňuje přesně zjistit, kde mělo k protiprávnímu jednání dojít. Naopak v obdobném řízení vedeném zdejším soudem pod již citovanou sp.zn. 78 A 21/2014 soud seznal jako dostatečné vymezení místa skutku: „na silnici I/7, obchvat obce Sulec [...], na úseku, kde je dopravní značkou snížena maximální rychlost na 60 km/h“.
61. Na první pohled se o srovnatelnou situaci jedná i zde, neboť výroková část rozhodnutí obsahuje taktéž formulaci „na obchvatu obce Sulec na silnici I. třídy č. 7 ve směru od Loun na Prahu“. Rozdíl mezi tímto a citovaným řízením však leží ve skutečnosti, že zatímco ve věci vedené pod sp.zn. 78 A 21/2014 byl úsek komunikace č. I/7 v oblasti kolem obce Sulec, který měří více jak 2 km (pozn. soudu k námitce žalobce – soud považuje za notorietu, že jako obchvat jmenované obce je považována ta část silnice č. I/7, která se v bezprostředním okolí obce Sulec rozšiřuje na čtyřproudou a následně opětovně zužuje na dvouproudou komunikaci), konkretizován i prostřednictvím upřesnění, kde k přestupku mělo dojít – „na úseku, kde je dopravní značkou snížena maximální rychlost na 60 km/h“ (přičemž jak je soudu známo z úřední činnosti, zejména řízení vedeného pod sp. zn. 75 A 23/2014, tento úsek je na obchvatu ve směru na Prahu toliko jeden) – v právě přezkoumávané výrokové části prvoinstančního rozhodnutí takového upřesnění chybí. Údaj o dopravní značce omezující nejvyšší dovolenou rychlost na 60 km/hod. je zde sice zmíněn taktéž, avšak již v odlišném kontextu týkajícím se vymezení skutkové podstaty přestupku, nikoliv místa jeho spáchání. To je tak konkretizováno jen více jak dvoukilometrovým úsekem komunikace, na němž navíc opakovaně dochází k úpravám rychlosti, což ve vztahu k požadavkům na vymezení místa skutku, jak jej presumuje ust. § 77 přestupkového zákona, lze považovat za zcela nedostačující a současně ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. i nesrozumitelné, a to zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že souřadnice měření uvedené v úředním záznamu Policie ČR odkazují na místo před danou dopravní značkou. Námitka žalobce v tomto smyslu je tudíž důvodná.
62. V důsledku shora uvedených procesních pochybení správního orgánu I. stupně, které v odvolacím řízení nenapravit ani žalovaný, proto soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí prvoinstanční podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a písm. b), ve spojení s ust. § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušit, neboť uvedená rozhodnutí jsou nesrozumitelná a skutkový stav, který správní orgán I. stupně vzal za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Současně soud podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude jmenovaný podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku, přičemž zejména bude muset řádně prokázat, v jaké lokalitě (zejména ve vztahu k souřadnicím uvedeným v úředním záznamu) mělo ke spáchání přestupku dojít a toto místo následně ve výrokové části řádně vymezit tak, aby jej nebylo možné zaměnit s jiným.

63. Výrok ad II. o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, svědčí mu proto právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému, a to v celkové výši 11 228,- Kč. Tato náhrada se sestává z částky 3.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 6 200,- Kč za dva úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, Mgr. Jaroslavem Topolem, po 3.100,- Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)], dále z částky 600,- Kč za dvě s tím související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky, a z náhrady DPH ve výši 21 % v částce 1 428,- Kč, kterou je advokát účastníka povinen odvést ze shora uvedené náhrady nákladů, vyjma soudního poplatku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 21. května 2018

Mgr. Václav Trajer v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)